

Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3,16)

Píseň: 321 *Ježíši milý, co jsi spáchal zlého*

Modlitba:

Pane Ježíši,

tvoje cesta životem byla cestou lásky. Co jsi spáchal zlého (jak jsme zpívali)..? Dával jsi všanc sebe. Na své cestě za člověkem, na své cestě služby a lásky jsi nemyslel na sebe, ale na druhé. Nezdral ses uzdravit nemocného, i když byla sobota, odpustit hříšné ženě, kterou chtěli ukamenovat, zastával ses dětí, malých, slabých, vdov, nemocných, chudých, postižených, všelijak ztracených, zabloudilých, uvězněných svou minulostí, přitlačených k zemi vinami. Dával jsi svůj čas, sílu, dal jsi svou budoucnost. Tvoje cesta vedla na kříž. Co jsi spáchal zlého...

Stojíme opodál, myslíme na to, jak to souvisí s námi. Chceme tě následovat, chceme rozumět tvým výzvám, možná nejistě se odhodláváme nést svůj kříž. Prosíme, i letos o velikonočních se nám dej trochu víc poznat, přitáhni nás blíž ke svému království. Ukaž, kudy vede ta úzká cesta tebou prošlapaná. Amen.

Čtení: Lk 23,32-43 - Ukřižování; rozhovor se dvěma zločinci

Pěv.sbor: Žalm 22 (Zlínské sboropění, str. 32)

Text: 1K 5 (případ nemravnosti)

Kázání:

Možná jste si o tom už přečetli v našem sborovém časopise Evangelíku.

"22. února 1942 se ve středošovickém sboru konala vizitace sboru synodním seniorem Dr.

Křenkem....

Průměrně je na bohoslužbách 120-150 osob...

Počet komunikantů, účastníků Večeře Páně, jež je u nás konána výhradně po bohoslužbách, pohyboval se dříve ve výši 10%, v r. 1941 ve výši 20% počtu údů. V souvislosti s tímto referátem vyjádřil br. syn. senior požadavek společné přípravy starších k Večeři Páně...."

V zápise se nepíše, v čem by měla spočívat příprava starších k VP. A vlastně mi není jasné, zda ono zvýšení účasti je hodnoceno pozitivně nebo negativně. Každopádně se lidé dopředu nějak připravují k VP. A přinejmenším staršovstvo se připravuje/má připravovat společně.

Souzní mi to s tím, co mi říkal kdysi jeden starý pán (z jiného sboru), jak byli vychováni z konfirmační přípravy k obavě, aby VP "nepřijímali nehodně". Jeho konfirmační příprava mohla probíhat právě někdy na přelomu 30. a 40. let. Tato obava se v něm, myslím, udržela celý život.

Nedělám něco jako křesťan špatně? Jsem hoden přijímat chleba a víno? Jsem dostatečně připraven? Můžu se o tom rozhodnout sám, nebo o tom rozhoduje někdo ve sboru? Farář?

Staršovstvo? V některých církvích je to tak dodnes.

Apoštol Pavel se zhrzil, co se doslechl o korintském sboru. Taková nemravnost.

Hanba. Nemůžete mezi sebou takové zlo trpět. Pavel je tvrdý, nekompromisní. Odstraňte to zlo ze svého středu. Vymeňte starý kvas. Zlo, zlé jednání ohrožuje nejen člověka samotného nebo jeho blízké okolí (rodinu), ale celý sbor. Jako kousek kvásku, který má sílu vše prokvasit. V tom špatném slova smyslu. Nakazit, znehodnotit, rozbít, rozbourat. Nevím, jak by apoštol Pavel jednal, kdyby byl v danou chvíli přítomen v Korintu osobně. Byl by tak tvrdý? A jakými slovy by hříšníka vyháněl? Nebo by mu nejdřív domlouval, napomenul ho mezi 4 očima?

Společnost se brání zlu. Má žalobce, soudce, věznice, tresty. Chrání společnost a (ideálně) pomáhá k nápravě daného člověka. Je to/má to být v církvi podobně? Musí se církev/sbor chránit proti - proti komu? V závěru kapitoly totiž Pavel jmenuje vedle smilníků také lakomce, modláře, utrhače, opilce a lupiče. S takovými ani nejezte. Přijde dnes někdo k VP...? Nejsm taky někdy

lakomá (nemyslím v první řadě na sebe a svou rodinu?), nemám modlu (je pro mě Pán Bůh tím jediným a vždy na prvním místě, nespolehám se na kdovíjaké berličky?), nepřeháním to s alkoholem, resp. na čem všem jsem závislá...

Četli jsme část pašijního příběhu z Lukášova evangelia. V podáních jednotlivých evangelistů Ježíš říká z kříže různé věty. U Lukáše je důraz na odpuštění. Nejdřív Ježíš prosí: "*Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí*" a pak říká lotrovi po pravici: "*Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.*"

Společnost se brání zlu, které ji ohrožuje. Náboženští představitelé cítili, že Ježíš je ohrožením jejich víry a stabilních náboženských pravidel a zákonů. Proto usilovali, aby byl Ježíš odsouzen a popraven. Společnost se ale bránila i vůči jiným zločincům, to jsou ti dva lotři ukřižovaní vedle Ježíše. Rebelové, povstalci. Nejméně jeden z nich považuje své odsouzení za spravedlivé. My o těch lotrech a tom, za co byli odsouzeni, moc nevíme. V současnosti možná neschvaluje institut trestu smrti, ještě k tomu takovým způsobem jako je ukřižování. Ale samotný princip soudů a následného potrestání viníka nejspíš nikdo nezpochybnuje. Ochrana společnosti, snaha o nápravu člověka (to u trestu smrti odpadá), vynucování toho, aby pravidla byla brána vážně. To je normální i dnes.

Pavel v epištole Korintským vyzývá k "velkopátečnímu vymetání". Odstraňte zlo, vymeťte starý kvas. Nastal čas nekvašených chlebů.

Připadá nám na Pavlově dopisu a výzvě (1K 5) něco jako problematické?

- V naší teologii (myslím) považujeme za silnější milost. Jaképak vydávání satanu...
- Pak také je to naše nejistota, jestli já bych taky nebyl mezi těmi vyhnanými? Kdo jsem já, abych soudil? Nemám nejvíc másla na hlavě já?
- Nejistota je, myslím, také kolem stanovení pravidel, co je ono zlo, pro které má být člověk vyloučen.
- Není jmenováno jen smilstvo, ale i lakomství, modlářství, utrhačství, opilství, lupičství. Kudy vede ta dělicí čára? Co ještě je tolerovatelné, co už ne?
- Předchází (má předcházet) onomu vyhnání výzva k nápravě? - Pavel tady o tom ale nepíše.
- Není nám jasné, co se myslí Pavlovým obratem "*vydat satanu*".

Pavel píše: "*vydejte toho člověka satanu ke zkáze těla, aby duch mohl být zachráněn v den Páně*". Ani Pavel není vševědoucí, neví, co bude s člověkem dál. Nemluví o věčném zatracení, pláče a skřípění zubů. Hříšník má být vyloučen, aby neohrožoval společenství, nicméně je pro něj ponechána naděje milosti. Ve smyslu toho, co zažil lotr na kříži vedle Ježíše. Na poslední chvíli se mu dostalo ujištění: "*Dnes budeš se mnou v ráji.*"

Nastal čas nekvašených chlebů. Nastaly Velikonoce. Vymetání starého kvasu upomíná na starozákonní vyvedení z Egypta. Před vyjitím lidé zabíjeli beránka a jedli nekvašené chleby. A napořád si tímto rituálem mají připomínat vyvedení do svobody. Zabili beránka, jeho krví byly potřeny dveře domů a ti uvnitř byli zachráněni, když anděl smrti zabíjel prvorozené. Kvůli lidem bylo obětováno zvíře. Život a svoboda není zadarmo. Žádná laciná milost.

V noci pak Izraelci odcházejí vstříc zaslíbené zemi, vstříc svobodě. Nemají s sebou nosit starý kvas. Jdou s otevřeností novému. Novému, co je čeká od Pána Boha.

Mluvila jsem o "velkopátečním vymetání". Velikonoce jsou připomínkou nového života darovaného od Pána Boha. V Bibli jsou různé obrazy toho, co je potřeba, aby mohlo přijít něco nového. Třeba když Ježíš vyhnal z chrámu prodavače a penězoměnce. Protože chrám má jiné určení. Nezbyvá v něm pak místo pro modlitbu. Podobně je to s námi. Ostatně Pavel někdy přirovnává člověka k chrámu (1K 6,19). Potřebujeme se otevřít, udělat v sobě místo, vyznat viny. Nabídnout prostor, čas, duši. I půst je vytvořením místa pro něco nového.

Velký pátek je možnost být trochu jako lotr na kříži vedle Ježíše. S vědomím a vyznáním, že je toho hodně, co potřebuje být opuštěno, odstraněno a odpuštěno. Byla to šíleně krajní situace. Umírání - na kříži vedle Ježíše.

Ten lotr si to těžké donesl až na kříž. A v poslední chvíli prosí o odpuštění, o přijetí. Smíme to dělat už dřív, nemusíme všechno zlo, všechny viny táhnout s sebou, nechat se jimi tlačit k zemi. I nám - věřím - je Ježíš připraven odpustit, přijmout nás. Už teď, ne až v poslední hodině. Amen.

Píseň: 329 *Nevinnost přemilá*

Vyznání vin, slovo milosti

Vyznáme svou víru slovy písně: 605 *My vyznáváme*

Večeře Páně

Písně: při prvním kole by mohl pěv. sbor zpívat z kůru *Stabat Mater (Kodály)*, na druhé kolo by pak sbor sešel k VP a bylo by v tichu

Přímluvná modlitba

Píseň: Svítá 145 *Kdo bude v nebi žít*

Ohlášky, sbírka

Poslání (3. čtení): Lk 23,44-54

Požehnání: A Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velikého pastýře ovcí, našeho Pána Ježíše, 21 necht' vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli; on v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva na věky věků! Amen. (Žd 13,20-21)

Píseň: 690 *Soudce všeho světa*